

med og Udtalelse ligeoverfor Regjeringen; der vil da maaskee tillige blive Leilighed til at opklare Meget, der nu synes usforstaaeligt, Leilighed navnlig til at oplyse Regjeringen og fornemmelig den ærede Premierminister, om den Misforstaaelse, hvori han, saavidt jeg iøvrigt rigtigt har opfattet ham, synes at befinde sig, saavel med Hensyn til Opsattelsen af Rigsdagens Stemning i det Hele mod Regjeringen, som med Hensyn til Betydningen af de specielle i dette Dieblit til Forhandling varende Forslag. Disse sidste gaae jo ingenlunde ud paa allerede nu at forlange Fællesforfatningen, eller endog blot dennes Hovedtræk, frem lagt, end lige frem lagt til Vedtagelse. Jeg for mit eget Vedkommende maa endog udtale, at, selv om Regjeringen havde disse Grundtræk færdige, troer jeg dog, at det kunde have sine Betænkeligheder allerede nu at fremkomme med dem. Det, som er Gjenstand navnlig for det af Flere i Foræni med mig stillede Forslag, som jeg nærmest har Dedet for at forsvare, er jo kun, at dette Forfatningsforslag fra Regjeringens Side maatte fremtræde, forinden den sidste og endelige Beslutning blev tagen af den nye valgte Rigsdag, altsaa først paa en Tid, da det saa af sig umiddelbart skulde træde ilive, hvilket Sidste efter min Overbeviisning maa ansees, om end ikke for aldeles nødvendigt, saa dog for særdeles ønskeligt. Jeg troer ligeledes at maatte bemærke, at der ikke fra nogen Side er tænkt paa, at et saadant Forfatningsudkast skulde gøres til Gjenstand for egentlige Forhandlinger paa Rigsdagen. Hvad der alene er ønsket og attraaet, det er, at dette Forfatningsudkast, hvorved en saa stor Deel af det Omraade, som hører under den nu gjældende Grundlov, gaar bort af denne, maatte kjendes af den Rigsdag, der har at tage den sidste Beslutning. Og dette Dasse synes dog virkelig ikke at være enten anmæsende eller ubilligt. Vel har den ærede Minister gjentagende yttret, at dette var unødvendigt, naar man blot havde den Tillid, som han beklager at man savner til Ministeriet; men jeg troer dog virkelig ikke, at det forhold sig saaledes; jeg troer virkelig, at selv om der var den fuldkomneste Tillid til Regje-

ringen, saa vilde det dog alligevel være en naturlig Fordring fra Repræsentationens Side, at den hele nye Ordning af Fællesforfatningen maatte kjendes af den, forinden den opgav det allerede Tilværende, det, som allerede er tilstede i Grundloven. Uafhængigt af den større eller mindre Tillid, som Rigsdagens enkelte Medlemmer kunne have til Regjeringrn, er der nemlig her ogsaa Spørgsmaal om en anden Tillid, fra hvilken ingen Rigsdagsmand kan afsee; man maa tage i væsentlig Betragtning, nemlig den Tillid, deres Medborgere have vist dem, ved at sende dem til Rigsdagen for først og fremmest at varetage den bestaaende Forfatning, og hvorefter det for hvilken som helst Rigsdagsmand vil være endog en ligesvem Umulighed, at kunne opgive en stor og væsentlig Deel af Forfatningen, uden endog blot at kjende, hvoreledes da den nye Tingenes Orden derefter vil blive. Det er kun dette, som det synes mig, aldeles simple, naturlige og næsten nødvendige Forlangende, som er fremsat navnlig i det af mig under Nr. 44 stillede Forslag. Jeg troer derfor ikke blot, at det paa ingen Maade kan betragtes som en Mistillid til Regjeringen fra Rigsdagens Side, naar man ønsker en saadan Bestemmelse optagen; men jeg troer tillige, at Rigsdagen har et billigt Krav paa at vente, at der fra Regjeringens Side, navnlig efter de Udtalelser, som allerede fra saamange Sider ere fremkomne, maatte vises den Tillid til Rigsdagen, at Regjeringen ikke tvivler om, at, naar det kom saavidt, at den endelige Ordning af Forfatningsagen skulde gaae for sig, og Rigsdagen da blev bekendt med det Udcast til Forfatningen, som Regjeringen til den Tid var bleven enig om, og maatte antages at kunne udføre, saasnart den dertil svarende Indrømmelse fra Rigsdagens Side endelig gaves, saa vilde den danske Rigsdag være den Sidste til at bringe hele Forfatningsudkastet til at strande, selv om der maatte findes Meget i det nye Forfatningsudkast, som enten i og for sig selv eller af mange Rigsdagsmænd maatte ansees mindre ønskeligt. Jeg troer, at efter de herom saa ofte og saa stærkt udtalte Dittringer kan